

Hugo Bouter

Vrede zij u!

Over de ontmoeting van de opgestane
Heer met Zijn discipelen

Copyright © H. Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2011 Boeken om de Bijbel
Distributie: Johannes Multimedia, Postbus 31, 3940 AA Doorn
E-mail: johannes.multimedia@solcon.nl
www.johannes-multimedia.nl
ISBN 978-90-70926-87-8
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Toen (...) kwam Jezus, ging in het midden
staan en zei tot hen: Vrede zij u!'

Johannes 20:19-29

Inhoud

1. Vrede met God	7
2. Praktische vrede.	11
3. Herstellende vrede	15

Vrede zij u!

1. Vrede met God

Waarom herhaalt de Heer, als Hij na Zijn opstanding uit de doden aan Zijn discipelen verschijnt, tot driemaal toe dezelfde vredegroet? Nadat de Heer was opgestaan uit de doden, verscheen Hij onverwachts aan Zijn discipelen en zegende hen telkens met de woorden: 'Vrede zij u!' Dat waren precies de juiste woorden op het juiste moment. Zij hadden Hem immers uit het oog verloren. Hij was gevangengenomen en gekruisigd. Zij hadden gezien hoe de haat en de boosheid van de mensen zich tegen Hem keerden. Zij hadden ook gehoord hoe Hij had geroepen: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Zij waren getuige geweest van de indrukwekkende begeleidende verschijnselen van Zijn dood: de duisternis en de aardbeving. Zijn sterven betekende het einde van al hun verwachtingen. De discipelen waren de wanhoop nabij. Maar alle vrees en angst werd in één keer weggenomen door de zegengroet van de opgestane Heer: 'Vrede zij u!' Hoe welkom waren die woorden in hun situatie, hoe geruststellend.

Die woorden waarmee de Heer Zijn discipelen begroette, worden nog tweemaal herhaald in deze passage (Joh. 20:19-29). Dit suggereert dat er een volheid van zegen ligt besloten in deze vredegroet, alles wat nodig is in onze omstandigheden hier beneden (het getal *drie* spreekt van volheid). Telkens opnieuw ontvangen wij Zijn zegen, Zijn vrede, en dat in overeenstemming met de mate van onze geestelijke groei. Deze eerste keer gaat het om de *principiële* kant van de zaak, de vrede met God en de grondslag daarvan. Er is vrede gemaakt door het bloed van Zijn kruis (Kol. 1:20). De Heer toonde de discipelen Zijn doorboorde handen en Zijn doorstoken zijde, terwijl Hij hun vrede toeriep (Joh. 20:19-20). Dat is het uitgangspunt van ons geloofsleven: het volbrachte werk van Christus is de grondslag om vrede met God te vinden, vergeving van zonden, eeuwig leven.

Wij kunnen het geheim van de Persóón van Christus en Zijn leven op aarde – Zijn woorden en werken vol zegen – pas goed begrijpen als wij oog hebben gekregen voor de betekenis van Zijn offerdood. De straf die ons de vrede aanbracht, was op Hem. Gods gerechtigheid is verheerlijkt, Zijn liefde onthuld. Het werk van de verzoening voor schuldige, verloren zondaars is volbracht. Het schuldeloze Lam is gestorven in onze plaats, en God heeft Hem opgewekt uit de doden. Daarvan spreken de tekenen in Christus' handen en in Zijn zijde. Door Zijn striemen is ons genezing geworden (Jes. 53:5; 1 Petr. 2:24). De toorn van God kan ons niet meer treffen, doordat wij schuilen achter het bloed van het Lam. Ons geweten is ontlast, wij zijn van de straf ontheven. Satan kan ons niet meer aanklagen, hij is een overwonnen vijand en hij gaat zijn ondergang tegemoet.

Bent u misschien bang uzelf een kind van God te noemen en Hem dankbaar als *Vader* aan te roepen? Kijk dan naar de Opgestane, zoals de discipelen dat ook deden. Let op die wonden, die tekenen in Zijn handen en in Zijn zijde! Luister naar Zijn stem, die nog steeds roept: 'Vrede zij u!' Alleen door het geloof in Hem en in Zijn volbrachte werk vinden wij vrede met God (Rom. 5:1). Onze gevoelens, onze werken, onze twijfels – daarop kunnen wij niet bouwen. Niets van onszelf kan ons redden, Christus alleen! Dat is het *beginpunt* van ons leven als christen en van de blijdschap van het geloof (Joh. 20:20).

Vrede zij u!

2. Praktische vrede

In de tweede zegenbede die de Heer uitspreekt bij Zijn verschijning aan de discipelen op de eerste dag van de week gaat het om kracht en wijsheid voor onze wandel als gelovigen (Joh. 20:21-23). Jezus dan zei opnieuw tot hen: 'Vrede zij u!' (Joh. 20:21a).

Opnieuw wenst Hij hun vrede toe, ditmaal als Zijn gezanten in deze wereld: 'Zoals de Vader Mij heeft gezonden, zend ook Ik u' (vs. 21b). Vergelijk dit met de woorden in het gebed van de Heer in Johannes 17:18: 'Zoals U Mij in de wereld hebt gezonden, heb ook Ik hen in de wereld gezonden'. Deze opdracht kunnen wij alleen vervullen in de kracht en met de hulp van de Heilige Geest. Hij is de Bron van kracht voor het nieuwe leven: wij dienen niet meer naar het vlees, maar *naar de Geest* te wandelen. Wij zien in deze verzen hoe de opgestane Heer *Zijn* Geest en *Zijn* leven aan de Zijnen meedeelt. Hij blaast het opstandingsleven in Zijn discipelen en geeft hun op die manier een voorproef van Pinksteren.

Christus is de láátste Adam, de Heer van de nieuwe schepping, de Oorsprong van een nieuw mensengeslacht. Hij is een levendmakende geest, die levend maakt wie Hij wil (vgl. Gen. 2:7; 1 Kor. 15:45). In Romeinen 8 wordt dit meer leerstellig uitgewerkt: wij hebben (1) zowel het nieuwe leven als (2) de persoonlijke en blijvende inwoning van de Heilige Geest ontvangen. De wet van de Geest van het leven in Christus Jezus, dus de Geest als leidend principe, als levensbeginsel (het is het leven van de opgestane Heer) heeft ons vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood (d.i. het principe, de macht die ons gevangen hield) (Rom. 8:2).

Een tweede zegen is dat de Geest Zélf woning in ons gemaakt heeft, ons leidt in ons leven, met ons getuigt dat wij kinderen van God zijn, in ons sterfelijk lichaam woont, in onze harten bidt, etc. (zie het vervolg van Romeinen 8). Wij mogen deze beide zaken wel *onderscheiden*, maar niet van elkaar *scheiden*. Daarom heeft het ook geen zin te speculeren over diverse stadia waarin gelovigen (1) het nieuwe leven van de wedergeboorte en vervolgens (2) de persoonlijke inwoning van de Geest, dus een aparte doop met (of: in) de Geest zouden ontvangen. Paulus leert ons juist dat deze geestelijke zegeningen nauw met elkaar *verbonden* en *verweven* zijn. God geeft in deze bedeling de Geest niet met mate (zie Joh. 3:34).

Door de inwoning van de Geest zijn wij in staat als getuigen van Christus hier beneden op te treden, Hem te dienen en Hem te vertegenwoordigen in deze wereld waar Hij thans verworpen is. De inwonende *Geest* geeft ons namelijk alles wat wij nodig hebben:

1. Praktische vrede als gezanten van de Heer Zelf, die door Zijn Vader in de wereld was gezonden (Joh. 20:21). En deze vrede is ten diepste de vrede van *God* en van *Christus* Zelf (vgl. Matt. 11:29; Joh. 14:27; Fil. 4:7).
2. Geestelijke kracht door de levensadem die Christus in ons heeft geblazen. Want de inwoning van de Heilige Geest leidt tot een *heilig* en *rechtvaardig* leven. Zo worden wij tot beeldragers gemaakt van de opgestane Heer, het Hoofd van de Gemeente, de Oorsprong van een nieuwe generatie van mensen (Joh. 20:22). De geestelijke mens heeft een Geestelijke aard en oorsprong (Joh. 3:8).
3. Onderscheidingsvermogen als gave van de Geest, namelijk wijsheid om de blijde boodschap van de vergeving der zonden toe te passen op mensenharten (Joh. 20:23).

Laten wij ons bewust zijn van onze waardigheid als gezanten van Christus en van de verhevenheid van onze opdracht. De kleinste stap, de nederigste dienst – niets is onbelangrijk en in alles zijn wij van Hem afhankelijk. In onszelf is geen kracht, maar wij worden door Zijn Geest met kracht gesterkt naar de innerlijke mens.

Wij zien dat ook in het leven van de apostelen. Hoe waren deze eenvoudige Galileeërs in staat de godsdienstige trots van de Joden en de wijsheid van de Grieken het hoofd te bieden? Het was alleen in de kracht van de Geest, dat zij de Gekruisigde konden prediken aan Joden en heidenen. Zij predikten Christus, de *kracht* van God en de *wijsheid* van

God. Dat is ook het geheim van onze kracht, namelijk Gods Geest die in ons woont, die onze zwakheid te hulp komt, die ons leidt in ons gebed en in onze aanbidding, die ons Christus doet navolgen. Laten wij de Geest dus niet weerstaan of bedroeven.

3. Herstellende vrede

In de derde plaats vinden wij in het gesprek met Tomas een mooie illustratie van de zorg van de grote Herder van de schapen voor iemand die is afgedwaald en dus herstel nodig heeft. Het proces van herstel begint met dezelfde bekende vredegroet: Vrede zij u! (Joh. 20:26). Daarna spreekt de Heer Tomas speciaal aan en vraagt hem Zijn doorboorde handen en doorstoken zijde te betasten.

Tomas was er de eerste keer niet bij geweest; zijn ongeloof had hem daarvan weerhouden. Maar de Heer kwam hem tegemoet en Hij gaf hem het bewijs waarom hij had gevraagd. Hij confronteerde hem met de tekenen van Zijn lijden, zoals Hij dat een week geleden reeds bij de overige discipelen had gedaan. Tomas moest de waarde van Zijn werk leren verstaan en worden ingeleid in de betekenis van Zijn lijden en sterven. Gelukkig begreep hij het snel. Toen hij de doorboorde handen en de doorstoken zijde van de Heer had gezien, volgde direct zijn uitroep: 'Mijn Heer en mijn God!'

Als wij zijn afgedwaald van de Goede Herder, is er gelukkig een weg terug. Hij verkwikt (of: herstelt) mijn ziel (Ps. 23:3). Er is herstellende genade en herstellende vrede voor ons hart. Een oprechte belijdenis leidt tot het herstel van de gemeenschap. Het moet echter wel gaan om een persónlijke ontmoeting met de Heer. Zijn wij misschien werelds geworden, koud en onverschillig? Hij roept ons dan weer bij Zich en wij horen precies dezelfde woorden die ons hart in het begin voor Hem hadden ingenomen: 'Vrede zij u!'

Er ligt ook een toekomstige, profetische betekenis in de ontmoeting van de Heer met Tomas. Er zal in de eindtijd namelijk een rest uit Israël tot geloof komen, die ten slotte de Doorstokene zal aanschouwen en een rouwklacht over Hem zal aanheffen bij Zijn wederkomst (Zach. 12:10). Dat zal gebeuren ná de opname van de Gemeente, die bestaat uit degenen die niet gezien hebben en toch geloven (Joh. 20:29). De Gemeente wordt in Johannes 20 afgebeeld door de vergaderde discipelen; het gelovige overblijfsel uit Israël door Tomas, die de doorboorde handen en de doorstoken zijde van de Heer zag en zelfs mocht aanraken.